

Redacțiunea, Administrațiunea și Tipografia: BRAȘOVU, piața mare, Târgulul Inului Nr. 30.
Inserate mai primesc în Viena R. Moss, Haasenstein & Vogler (Otto Haas), H. Schalek, Alois Herndl, M. Dukas, A. Oppelit, J. Donnberg; în Budapesta: A. T. Goldberger, Eckstein Bernat; în Frankfurt: G. L. Dausbe; în Hamburg: A. Steiner.
Prețul inserțiilor: o serie garmond pe o colână 6 cr. și 90 cr. timbru pentru o publicare. Publicații mai dese după tarifă și învoială.
Reclame pe pagina a III-a o seriă 10 cr. v. a. s. 50 ban.

GAZETA TRANSILVANIEI

ANUL LXVI.

„Gazeta” este în să-care și Abonamente pentru Austro-Ungaria. Pe un an 12 fl., pe șase luni 8 fl., pe trei luni 5 fl. N-rii de Duminecă 2 fl. pe an.
Pentru România și străinătate: Pe un an 40 franci, pe șase luni 20 fr., pe trei luni 10 fr. N-rii de Duminecă 8 franci. Se prenumără la toate oficiile postale din țară și din afară și la dl. colector.
Abonamentul pentru Brașov: a administrațiunea, piața mare, Târgulul Inului Nr. 30 etajul I: pe un an 10 fl., pe șase luni 5 fl., pe trei luni 2 fl. 50 cr. Cu dînsul în casă: Pe un an 12 fl., pe 6 luni 6 fl., pe trei luni 3 fl. Un exemplar 5 cr. v. a. s. 15 ban. Atât abonamentele cât și inserțiunile sînt a se plăti înainte.

Nr. 24.

Brașov, Luni-Marti, 2 (14) Februarie

1893.

Din cauza sfintei sărbători, de mâine diarul nu va apăre până Mercuri seara.

Brașov, 1 Februarie v.

În 20 Februarie n. c. se va întruni la Sibiu ședința generală a tuturor reprezentanților grănițerilor din fostul regiment român I de graniță. Astfel de ședințe generale se intrunesc de obicei totu numai la trei ani odată și de aceea trebuie să li-se dea importanță, și încă o importanță cu atât mai mare, fiindcă în timpul din urmă s'au ivit unele împrejurări, cari tindu a agrava în mod considerabil și șorțea grănițelor noștri din desființatul regiment român I de graniță.

Se știe, că după ce foștii grănițeri ai acestui regiment român își redobîndiră dreptul de liberă dispunere asupra fondului lor de montură, în locu de a-lu împărți între sine, după cum le sta în voia s'o facă, se abnegară în interesul bine priceput al cauzelor lor culturale și destinară întregu fondul de montură pentru susținerea și ridicarea de școle populare în fostele comune grănițeresci din numitul regiment. De aci înainte fondul își luă numele de „Fondul școlastic al foștilor grănițeri din regimentul român primu” și cu privire la administrarea și îngrijirea lui s'au și făcutu statutele de lipsă, cari cu data de 10 Martie 1871 au fost sancționate de Maiestatea Sa, ér cu data de 16 Martie a aceluiași an au fost aprobate și din partea guvernului unguresc.

Abia trecură câțiva ani după această aprobare și sancționare, când ministerul unguresc de culte și instrucțiune publică printr'unu ucasu alu său declară școlele, ridicate și susținute din susu

disul fondu, ca școle comunale, cu tendința de a introduce astfel în beneficiile fondului grănițerescu și pe străinii și veneticii aflători printre foștii grănițeri români și descendenții acelora.

Acestu ucasu alu ministeriului ungurescu era nu numai în flagrantu conflictu cu statutele aprobate și sancționate de Maiestatea Sa, dér forma și unu gravu atentat la dreptul de proprietate alu foștilor grănițeri. În conștiința acestei încălcări a dreptului lor, foștii grănițeri, în urma unui concludu luat în adunarea generală dela 16 Martie 1876, înaintară unu protestu energicu, la care însu guvernul a aflatu de bine a nu răspunde nimic timpu de 13 ani.

Tăcerea acestu îndelungată se puté considera cu dreptu cuvintu ca o retragere a vătămătorului ucasu ministerialu și administrarea fondului școlastic grănițerescu se și continuă neconturbat în sensul statutelor până în 1889.

În cursul celor 13 ani însu, dela 1876 până la 1889, șovinismul ungurescu treptat totu a crescutu și a luat unu avintu, care nu mai putea lăsa neatacatu nici celu mai sântu dreptu alu nostru de cultură națională. Astfelu cu data de 3 Martie 1889, ministerul ungurescu de culte și instrucțiune publică vine și dă unu nou ucasu, prin care, dreptu răspunsu la protestul dela 1876, ce deja se dăduse uitărei, declară din nou școlele înființate și susținute din fondul școlar alu grănițerilor de școle comunale, ba a datu ordinu să se alégă eforturile școlare din partea comunelor politice, cărora să li-se predea școlele grănițeresci, precum și cuota cheltuelilor corăspundătoare pentru susținerea lor.

Cu alte cuvinte, în sensul acestu nou ucasu, școlele noastre

grănițeresci aveau să se ia din mâna Românilor grănițeri și să trecă în mâna autorităților politice comunale, cari suntu de obicei creaturile guvernului. Acesta ar fi identicu cu pierderea școlilor românesci ale grănițerilor și cu răpirea volnică și arbitrară a bunului lor.

În fața acestor împrejurări, reprezentanții grănițerilor în ședința generală extra-ordinară dela 11 Iunie n. 1889 înaintară unu nou protestu, după care încă nici până astăzi nu s'a primitu nici unu răspunsu.

Deși însu cauza este încă neresolvată, în unele comune, ca de esemplu Tohanul vechiu, Țințari, Ohaba și Lisa din comitatul Făgărașului, autoritățile administrative unguresci se și grăbiră a executa ordinul ilegal alu guvernului, înscriind școlele grănițeresci ca școle comunale, pe cari le puseră sub controlul și supraveghierea unor eforturi școlare comunale, în locul celor gănițeresci de până acum.

Nu șcim cum și pe ce dreptu și-au basatu numitele autorități administrative acestu escasu de zel întru executarea unei ordinațiuni ilegale, pe câtu timpu ea încă este sub protestu. Destul că restituirea acestor școle în starea lor de mai înainte încă credem, că ar fi una din cestiunile de căpeteniă, asupra cărora ar fi de lipsă să se discute în fiitoru ședință, ce se va întruni la 20 Februarie n. în Sibiu.

Amu indicat aci numai pe scurtu starea actuală a memoratului fond școlar grănițerescu, întru câtu o cunoșcem noi. La totu casul însu, situațiunea este gravă și unu pericolu mare amenință școlele grănițerilor noștri. Mai adaugem apoi și noulu proiectu de lege privitoru la salari-

sarea învățătorilor, care încă tinde a agrava în mod însemnatu starea acestui fond școlar.

La totă întemplantu, înaintea fiitoru ședințe generale dela Sibiu stă deschisu câmpul unor discuțiuni de mare gravitate, atât în ce privește prevenirea pericolelor ce amenință prin noulu proiectu de lege, câtu și mai alesu în privința modalităților eventuale, prin cari s'ar puté salva caracterul românescu al școlilor noastre grănițeresci.

Pentru discutarea unor cestiuni atâtu de grave, trebuiescu bărbați cu experiență și cu deplină cunoștință de cauză. De aceea avertisăm cu totă serioșitatea pe comunele noastre grănițeresci de pe teritoriul regimentului memorat, ca să și alégă pentru fiitoru ședință dela Sibiu reprezentanți harnici, pricepători, cari să potă fi de ajutor celor din fruntea afacerilor și să le știe apăra interesele cu tactu și înțelepciune.

Autonomia catolică. Cetim în foile unguresci următoarele: Dintre membri ambelor camere maghiare s'a compus o comisiune, care și ține ședințele în locuința contelui Nicolau Mauriciu Eszterhazy, în Budapesta. Ieri (11 Febr.) s'au discutat lucruri forte interesante la cari au participat cei mai de frunte bărbați din toate partidele. Dintre liberali a fostu de față Daniel Ernő, Asboth Iános și contele L. Szapary; din'partida „națională” Al. Bujanovici, Bolgar Ferenc și Nagy Istvan, ér dintre independenți Polonyi Geza și Ugron Gabor. Conferența s'a ocupat în prima linie cu *autonomia catolică*. Unul dintre membri asistenți a șis, că *ministrul președinte a declarat, că va sprijini cu bucurie proiectul de rezoluțiune referitoru la autonomia catolică*. S'a hotărît déră, ca proiectul din cestiune să se așternă ambelor camere.

FOILETONULU „GAZ TRANS.”

Reintorsu.

Noveletă, de

Margareta Moldovanu.

Victoru absolvase gimnasiul și se pregătia pentru universitate.

Era în 30 Augustu. Elu ședea gânditoru la masa de scris, când intră unu servitoru înăuntru și spune, că mamă-sa, contesa de „V”, îl chiamă.

Când intră Victoru în odaia mamei sale, o află ședendu pe canapea și privindu cu atențiune unu portretu de bărbat; se părea a fi de totu mișcatu, căci nici nu observă, căud se deschise ușa odăii sale.

— „Sărutu mâna, mamă dragă; servitorul mi-a șis, că m'ai chiamat.”

— „Da, te-am chiamat — dize contesa confusă — vino de șed lângă mine, am să și spun unele lucruri.”

Victoru se așed pe unu jiltu lângă mamă-sa, pe care o ascultă cu atențiune forte mare.

— „Astăzi — încep contesa, prefăcându-se a fi liniștită — ești de 18

ani, Victore; ești destul de mare acum, ca să mă poți înțelege... Te-am crescut cum am putut, — ca femeia, să și dau o creștere bună...”

— „Îți mulțumesc din inimă, scumpa mea mamă”, — dize Victoru și luă mâna mamei sale, pe care depuse unu sărutu ferbinte — „îți mulțumesc, și mă voiu sili și pe viitoru, ca și până acum, să și arăt recunoștința și iubirea mea față de tine... mai multu deo-camdată nu pot, fără Dumneșeu...”

Atunci ochii i se umplură de lacrimi și nu mai putu grăi nimic.

Contesa reluă vorbirea.

— „Mă veți, că sunt slabă; șoie Dumneșeu ce va fi, ce nu; m'am hotărît, ca astăzi să și desoperu în fine întristarea și durerea inimei mele, despre care adese-ori mai întrebătu. Cred, că și faci celu mai prețiosu daru, astăzi la ziua născerii tale. De aci încolo ești bărbat, nu copil, și trebuie să cunoșci trecutul, adevăta istoria familiei tale... Ascultă dér, dragul mamei:

„Precum șoii, tatăl meu, contele V., a avut două fiice, pe Amalia și pe mine. Amalia s'a maritat după contele B.

Dumneșeu să i erte, căci acum amândoi sunt morți. Tata voia să mă mărite după unu conte, dér eu nu am voit să-lu iau de bărbat, căci iubeam din inimă pe tatăl tu, pe Emilu, care atunci era medicu în orașul nostru. M'am maritat, dér fără voia părinților, după el, credendu, că mă iubesc. După cununiă ne-am dus într'unu orașel, dela părinții mei, deoarece acestora nu le convenia de locu mărișul meu. La anul, părinții mei muriră în scurtu timp unu după altu, m'am supărat tare de pierderea părinților mei, însu supărea mea s'a schimbat, nu peste multu în bucurie, căci ai născut tu... O, să șoii, câtu eram eu atunci de fericit... Da, eu mă credem că mai fericit ființă pe lume, căci iubeam pe tatăl tu și credeam, că sunt iubit și eu.

„Timpul trece în fericire forte iute, și așa și timpul, în care eram eu fericit, a trecut iute, — ca unu vis. Tu erai acum de unu an. Intr'o di m'a șjunsu necazul celu mai mare, ce l'ași fi putut avé cândva. Tatăl tu, sub pretextu, că are o afacere, s'a dus la

orașul S. de unde mi-a șis o epistolă, că el, pe când cetescu eu epistola, e departe — departe; merge, că nu m'a iubit nici când, totu ce l'a făcut să mă ia a fostu speranța de a căpeta o avere mare; vedendu însu, că nici după mórtea părinților mei nu am primitu, de oatu o sumă bagatelă de bani, nu mai voiesc să și îngreune viața cu mine... O, îți poți inchipui, scumpul mamei, ce lovitură a șorții a fostu acesta... Da, o lovitură forte grea, cu atât mai multu, că rămăsesem aproape cu nimic. Totă averea asta, ce o am acum, ni-a lăsat unu unchiu al meu, care a fostu forte bogat și nu era căsătorit. Vedendu-mă în lipsă, i s'a făcut milă de mine, și la mórtea lui, — care urmă în curendu, căci era bătrân — mi-a lăsat averea mie... Astfelu, dragul mamei, am ajunsu de acum, pe lângă alte necazuri, cel puținu pentru esistență nu am de a mă gândi.

„De atunci, adevăta de când m'a părșit tatăl tu, nu mai am di buze... mă simțu, par' că ași slăbi pe di ce merge... oh, și multu e de atunci, și multu m'am mai sfărșit. Pentru sănătatea mea m'am

Sătmăru, Faun 1893.

După unu proverbă francesă, „mâncându cresce apetitul”; așa și șovinismul maghiar, nutritu de indiferentismul unora din ai noștri, în nesățiu s'eu nu mai are margini, nici nu cunoște cumpăt.

Șovinismul, ce amenință cu nimicire școlile noastre, cresce d'înicu și se lătește mereu. Nu este îndestulit, că școlile din protopopiatul Sătmăruului, aparținătoru diecesei oradane, s'au maghiarisat; ci în nesățiu s'eu pretinde, ca în acele școle să nu se mai audă vorbă românească, nici cântare biserică românească.

Așa, s'a întemplat de curându, că învățătorul român N. Sorană din Vetișu, locuința protopopului, f'ă citat înaintea inspectorului regescă Kovács Béla, sub falsul pretestu, că școlarii cu capelanul, valahiséză școla de acolo.

Nu-i pădure fără crângă verde; așa și în parochia acésta frumósă, de când d-lu Vasilie Ardeleanu a sciut redeștepta simțulu, de o jumătate secolu adormit al acestu popor, și — horibile dictu — a început a se interesa de starea cu totul delăsată a învățămêntului, s'a datu signalul, că maghiarismul este periclitat în Vetișu; dec' învățătorul, ca complicele capelanului, f'ă înregistrat de omă periculosu, care strică tinerimea; din care causă inspectorul îl admoniază seriosu, că națiunea astéptă dela patriotismul fiesce-căruia învățătoru, ca din răsputeri să fiă propagatoru al limbii statului. *Îi dă poruncă strașnică, că mai multă să nu audă vorbă românească în școla din Vetișu, eră tablele românești să le depărteze de acolo.*

Greșelele trecutului nu se pot repara într'o d'ă. De preoți români, car' nu știu nici celi românești, nu vei da numai pe la noi. Până când aceștia nu vor fi înlocuiți prin alții cu sentimente românești, nu se va puté sana réul.

Defecțiunile religionare d'înicu arată, până la evidentă, adevêrul că după lăpédarea limbii strămoșescă, de sine urméză și lăpédarea religiunii, eră preoții districtului Sătmăru acum se pot convinge, la ce stare tristă i-a adus oportunismul protopopului.

Acum acestu districtu nefericitu a căpétat unu administrator nou, prin denumirea d-lui Antoniu Popdanu.

Cine știe, câte realități și câte

fonduri se periclitéză din lipsa de controlă bună! Cine știe, cum se cheltuesc banii bisericesci cu ușurință de multe ori pe lucruri de nimica, pe când școla se ruinéză, ér învățătorul o duce vai de elu! Că unu episcopu, de nu are organe demne la fața locului, pôte să totu îndemne, să totu dispună dela masa verde, căci tôte dispunerile voru rămân literă mórta.

Dec' dela onestitatea noului administratoru protopopescă astéptă totu Românul bine simțitoru, ca demnitatea să nu și-o cerce în flușturarea cingulului roșu, nici recompensația ostenelelor în diurnele protopopescă, ca cei mai mulți, ci în împlinirea conștiențiosă a datorinței sale. Atunci îi urăm cu toții unu bine ai venit!

Georgiu Șiota, preot.

CRONICA POLITICA.

— 1 (13) Februarie.

Pentru a se vedea acum ce șanse de succes pôte avea guvernul austriac cu noul s'eu program de împăcare, va fi de ajuns de o camdată să cităm, ce șorie despre d'ensul „Neue Freie Presse”, organul partidului liberal germanu, pentru împăcarea căruia mai ales a fost alcătuit: „Secretul programului guvernului — d'ice f'ăia vieneză, — e descoperit acum, și acestu secretu, este și de astă dată, ca în atâtea rânduri — o lipsă de garanția a succesului. E greu de înțeles cum unu guvern, care nu e lipsit de o bogată experiență, scump plătit prin neșcoșe, și-a mai putut face iluzia, că ar puté să isbutescă, prin o aduare de frase largi și vage, să deslege o problemă pe care de două ori a încercat în zadar s'o deslege: să unescă între d'ensele partide, car' de trei-deci ani sunt despărțite între ele prin unu abis fără fundu, atăt ca idei cât și ca tradiția și istoria. Astăd, ca și la 1891 și la 1892, suntem și după noul program, tot atăt de departe de a prevedé vindeocarea tristelor noastre raporturi parlamentare. Dér nu acesta e lucrul cel mai trist, ce ni se desvêlesce. Căa ce-i mai alesu deprimătoru este, cum s'a putut ajunge, după atâtea consilii ministeriale și conferințe parlamentare, la acésta naivitate, de-a se crede, că nise partide născute de necesități istorice, ar puté primi să fiă amalgamitate într'o pastă încoloră, și acésta numai și numai pentru a salva unu guvern întrat în unu impas parlamentaru. Cu programul cu care a eșit la ivelă, guvernul nu va

ajunge la nimic, și acésta nu va trebui să lu mire. Mai curându să se aștepte, ca nici una din partidele, la care se adresează, să nu îl adopte.

Diarele polone din Galiția încă se ocupă cu noul program al guvernului austriac. Organul clubului polon „Czas” publică o telegramă din Viena, în care sunt declarate de false și tendențioșe tôte scirile răspêndite de foile din Viena, privitoare la discutiunea în clubul polon a programului guvernului. „Gazeta Narodowa” din Lemberg șrie: „N'avem nici cel mai micu motiv să accelerăm tempo-ul procesului politic între monarchia și cehi. Cu tôte aceste credem, că primirea unui punct de vedere contrar nișuințelor unui factoru atăt de inteligent și puternicu, cum este poporul boem, nu va face mai ușoră cestiunea boemă și nu o va puté depărta dela ordinea d'ilei.” — „Sudsteierische Post” d'ice: „Până când alianța cu Germania și Italia ne impune din ce în ce mai multe jertfe în bani și sânge, nu îl putem privi (noul program), ca necesaru pentru schimbare. Nu putem renunța la schimbarea formei de stat dualiste... Deputații sloveni stau pe acelu punct de vedere, că limba de instrucțiune să fiă limba maternă (slovêna).”

Scirile telegrafice din Paris ves tesu, că poziția guvernului francesu e f'orte sdroncinată. La acésta a contribuit multu vorbirea lui Godefroy Cavaignac în ședința parlamentului dela 8 Februarie. Vorbirea lui Cavaignac a t'ostu o surprindere f'orte neplăcută pentru guvern, mai ales că în d'ia precedentă elu prândise cu Ribot, căruia nu i-a amintit nici o vorbă despre atacul lui contra guvernului. Cavaignac d'ice între altele, că Francia are lipsă de o schimbare de sistem, care să stîrpescă germenii corupțiunii din viața publică. Schimbarea acésta trebuie să purcedă dela guvernarea republicană, pe care țera o consideră ca singurul sistem îndreptățit. Pressa francesă dă mare însemnătate acéstei vorbiri. Cele mai multe diare o spun fără încungiur, că prin vorbirea sa dela 8 Februarie, Cavaignac a candidat la președinția Republicei. În consiliul ministerialu de Joi, toți miniștri au recunoscut, că poziția guvernului e șgduată, dér se speră, că în d'ilele mai de aproape situația se va limpede.

F'ăia națională slovacă „Narodnie Noviny” publică de câteva d'ile convocări pentru adunări publice slovăcesci cu caracteru politic. Astfel de adunări se voru ține la 16 Februarie în Tisovici și la 19 Februarie în Turoș-St. Mărtinu. Programul adunării din urmă

este următorul: 1) Oare alegătorii acestu ceru consimțescă cu introducerea cășătoriei civile și cu luarea conducerei matriculei botez din mâna bisericilor în favorul statului? Oare vrêui, ca egala îndreptățire a naționalităților să intre odată în vigore în Ungaria? — La adunarea din Tisovici este invitat și deputatul distal Iuliu Fay.

SCIILE D'ILEI.

— 1 (13) Februarie.

M. S. regele României a adresat d-lui L. Catargiu următoarea scrisore: „Strălucita primire, ce țera, în aceste d'ile de sêrbătore națională, a f'ăcut principelui și principesei României, m'a mișcat adênc. Orașenii din Capitală, ca în tot d'una, au aratat în acésta împrejurare viul patriotism de care sunt însuflețiți, prin avêntul oălduros și cordialu, cu care au salutat sosirea tinerii părech în mijlocul nostru. Aceste marturisiri, scumpe inimii mele, ar înțări și mai mult, decă acésta ar fi o putință, credința ce am în dragostea și în devotamentul poporului român pentru dinastia sa. În numele meu, al principelui Ferdinand și al principesei Maria, te rog să arăți tuturor, mai cu sêmă iubitei noastre Capitale și numărôșelor deputați și societăți, ce s'au presintat la palatu, oătu ștutur de simțitor la atâtea dovești de iubire ce ni s'au dat și oătu de via este a noastră recunoștință. Primesce, scumpul meu președinte al Consiliului, încredințarea sentimentelor de atașare, ce îți păstrează.”

—x—

† Pompiliu Piposiu. Din Bucovina ne șosese trista știre, că directorul și editorul „Gazetei Bucovinei”, Pompiliu Piposiu, după scurte suferințe a reșosat în șera de 25 Ianuarie (6 Februarie) o. În etate de 33 d' ani. În reșosatul au perdut frații noștri Bucovienii unu naționalist înfăcșat, care, deși tineru încă, a dat cele mai frumôșe dovești despre iubirea sa de nêmu, pentru a căruia apărare se consacrase elu, ca d'arist. În timpul celor trei ani aproape cătu a funcționat ca director al d'iarului naționalu bucovien, Pompiliu Piposiu a luptat cu deosebitu zel și devoțiune pentru apărarea intereselor fraților noștri din Bucovina, prin ceea ce și-a câștigat o merită știmă și iubire înaintea Românilor. Piposiu a funcționat ca redactor al „Tribunei” din Sibiu până în primăvera anului 1891. Atunci a trecut în Bucovina, unde la 2 (14) Mai și-a început activitatea, ca redactor al noului d'iar bucovien, pe care l'a condus până în 6 (18) Ianuarie 1893. În urma lui a rmasu o vêduv cu trei băeți. — Asociându ne și noi din inimă la durerea acésta a fraților bucovieni, adresăm colegilor noștri dela „Gazeta Bucovinei” și intristatei familii a decedatului condolețele noastre cele mai sincere.

—x—

Condannări în procesul Panama. Din Paris se telegrafiază ca Ferdinand și Carol de Lesseps au fost condannati la 5 ani de închisore și 3000 franci amendă; Fontane și Cottu la 2 ani închisore și 3000 franci amendă, pentru escrocheria și abusu de încredere; Eiffel la 2 ani închisore și 2000 franci amendă pentru abuzu de încredere. Pentru cei d'întăi patru condannați, sentința califică de escrocheria faptul publicățiunilor mincinoșe prin diare, sindicătele de emisiune. Consideră ca abusu de încredere darea de bani d lui Reinach și Oberndorffer, bani a căroru destinațiune a fost ast-felu falsificată. În ceea ce privește pe Eiffel, abusul de încredere e constituit prin faptul, că elu declară că a primit, ca sune contractate, nișe sune, ce i s'au dat ca mandat pentru lucrări neisprăvite.

—x—

Dinsticțiune. O telegramă din Roma vestește, că Regele Umberto a conferit principului moștenitoru român d'ordonul ordinului „Anunciada.”

—x—

† Dr. Alois Prav. Troianu, deputat cu celu tineru în parlamentul din Viena și unu dintre cei mai aprigi luptători pentru dreptul public al Boem și, a locetat din viața în Praga la 9 Februarie. Din incidentul acésta în clubul parlamentar al Cehilor tineri, dep. Adamek a ținut unu discurs, în care a accentuat meritele reșosatului deputat. Clubul primi după aceea o propunere, în care își exprimă adăucile

mutată aici în satul acesta... am venit aici în singurătatea, pe care am dorit-o f'orte, cugetam, că la satu mi a merge mai bine... imi voiu recăpata liniștea sufletului — aici retrasă de lumea șgomotósă, în care am trăit; în deșertu am căutat eu sănătate și liniștea sufletului, căci aici pe una nu le-am dobândit și... nu le voiu dobândi în vecl'.

Aici se opri și lacrimile îi curgeau șiroe pe obraji în jos.

— „Uite, aci e portretul tatălui țeu — a acelu bărbat, care mia sciut apreția amorul meu ferbinte.”

Victor, care ascultă cu atențiune cele șpuse, p'etrunsu de milă față de mamă-sa, și cuprinsu de iritare, se jură, că își va rêsuna asupra tatălui s'eu, căruia nu i-a fost milă de mamă-sa și de elu, să-i părăsescă.

— „De atunci” — reluă conțesa vorba „nu am mai audit nimic despre d'ensul. Crescerea te dec' a rêsasu singur mie. Deoarece ai absolvat gimnaziul, trebuie să mergi la universitate. Eu aș voi să mergi la Paris, să veți oraș mare și lume elegantă; căți tineri de ai

noștri nu sunt acolo și se fac omeni de model pentru societatea lor... Așa aș voi să te faci și tu, scumpul mamii. Fă te fiu credinciosu națiunii, țerei și familiei tale! Te pregătesc dér, că nu peste multu trebuie să plec... Ah, când imi aduc aminte, că trebuie să mă despărțu erăși de tine... să mă lași erăși singur, — aici, uitată de t'ota lumea...”

Nu mai putu rosti unu singur cuvêntu, căci o podidira lacrimile.

Lui Victor, care iubea pe mamă sa din inimă, încă i se umplură ochii de lacrimi. Elu o vedea slabă, suferindă, dér până acum, până în momentele acéste, nu a putut afla nimic, din tôte durerile mamei sale.

Acum află totul.

Nu-i mirare, decă o inimă bună și pătrunsă de iubirea cea mai sacră față de mamă, cum era a lui Victor, a jurat, că își va rêsuna asupra tatălui s'eu. Elu iubea pe mamă-sa mai pe susu de ori ce, și iubirea acésta era împreunată cu o știmă și considerare f'orte mare. Pentru elu, o voce ori o rugare a conțesei era de-ajuns, ca să facă totul

de ar fi sciut, că își pune în joc chiar și viața.

Acéste simțeminte le-a săditu conțesa, — care și ea era o blândă și inimă bună esemplară — în fiul s'eu, de micu. Apoi fiindcă până acum a fost numai unu băiatu, și-a ascuns t'ota durerea dinaintea lui, căci sciind ce simțitoru e, nu a voit să-i strice inima cea fragedă.

După câteva șecunde se reculeseră și Victor se depărta, luând portretul tatălui s'eu cu sine

Trecu doi ani.

Victor era în alu doilea an la universitatea din Paris. Intr'adeveru, conțesa nu s'a înșelat în d'ensul, deoarece elu arata unu progres admirabil în studii. Mai apoi și purtarea lui bună, modestă, afără de școlă, a sciut ocuier pe toți ceilalți școlari ai săi. Vêdându conțesa șilnța și purtarea lui, îl iubea și mai mult, căci d'ensul îi era șingura mângăiere pe pământ.

Conțesa era și acum, totu ca în anii trecut, slabă, bolnăvioasă.

(Va urma.)

sale regrete față de această pierdere, ce a suferit-o națiunea boemă.

—x—

O grea lovitură a sorții a îndurată onrabilul parohiu din Brașovul vechiu, d-lu George Perșinariu, prin pierderea fiului său *Valeriu Perșinariu*, care reposedă toamă la isprăvitul studiilor sale de medicină. Intristatei familii, și mai ales meritatorilor săi părinți, cari s'au distinsu prin mari jertfe și abnegațiune intru buna creștere a numeroșilor săi fii, le adresăm condolențele noastre cele mai sincere.

—x—

Facultate de medicină în Cernăuți. Foile polone din Lembergu împărtășeser scirea, că guvernul austriac nu fi făcut pași pregătitori pentru înființarea unei facultăți de medicină pe lângă universitatea din Cernăuți.

—x—

Desmînțire. „Kreuzzeitung“ aduce, din celălalt mai acreditat izvor, scirea, că *Țarevici*, când a petrecut la Berlin, nu a *disu*, că între Franța și Rusia n'ar exista o alianță.

—x—

Cununia. D-lu *Josef W. Fillsch*, fostu redactoru alu *diarului „Kronstädter Ztg.“* din Brașov, ăr astăzi deputat dietalu, anunță căsătoria sa cu d-ra *Ida Schuster* din Rînovu.

In contra luxului.

„Românul“ din București a publicat în numărul său dela 20 Ianuarie v. o corespondență din Brașov, în care se descrie balul Reuniunii femeilor române, ce s'a datu aci la 12 (24) Ianuarie c., accentuându-se cu predeclinație „eleganța și gustul“ damelor române în alegerea toaletelor. Cu privire la această corespondență, suntem rugați a publica următoarea întimpinare, ce ni-se trimite din partea unei stimabile dame române din Brașov și căreia cu plăcere îi dăm locu:

Brașov, 30 Ian. v. 1893.

Am cetit în „Românul“ dela 20 Ianuarie c. (nr. 22) o corespondență din Brașov, în care se descrie într'unu modu foarte curios balul nostru românesc, datu din partea Reuniunii femeilor române pentru ajutorarea fetițelor orfane.

Pe câtu de plăcută este introducerea, pe atâtu de nemulțămătoare este continuarea articolului, deoarece se vede, că corespondentul, ca bun Român, ăr în vedere, la unu balu de binefacere, numai scopul de a fi petrecerea „elegantă și distinsă“, propogându în modul acesta incunosciență *luxulu și fala*, unu peoat, cari la noi Românii, cu durere trebuie să marturisim, e bineșor devoltat, așa că nu ar avé trebuință a mai fi ațipat și nutritu.

Nu știu, ce va fi cugetat d-lu corespondent, când a descriu astfel balul nostru într'unu diaru din România! Dora nu va fi avutu de gându a impune surorilor noastre din București cu strălucirea toaletelor damelor din Brașov? Dacă e vorba de așa ceva, apoi domnele de pe malul Dâmbovița au ocașiune de a vedé toaleta neasămănată mai elegante și multu mai de gustu, decâtu ale noastre dela balul Reuniunii. Era decâtu este vorba de a se distra prin cetitul despre toaleta elegante și impunătoare, nu de multu și ocașiunea asta li-s'a oferit atatu în colonele diarului „Românul“, unde am avutu și noi privilegiu, să cetim câte și mai câte minuni despre strălucita dotă a prinselei Maria de Edimburg, căreia li se și potriveșcă asemenea lucruri, *pote cevași* mai bine, ca nouă.

Ași mai înțeleg, decâtu am avé în orașul nostru cine știe ce aristocrație; dăr noi ne cunoșcem unii pe alții așa de bine, că n'avem trebuință a ne impune unii altora prin „toaleta elegante și distinsă“, cum a binevoit d-lu corespondent a-le numi.

Dacă la astfelu de ocașiuni am vré totuși să ne distingem în vre-unu chip,

credu eu, că am puté-o face și această, dără nu astfel, că ne place a ne împodobi cu toaleta scumpe și strălucite, ci prin aceea, că spriginim, flă care după poziția sa, frumosu scopu alu nobilei noastre Reuniuni.

Asta ar fi după părerea mea, adevărata și distinsa noastră podoba, cu care am avé totu dreptul a ne fali. O astfelu de scire ar primi-o damele bucarecene din partea surorilor lor Transilvănene cu multu mai mare plăcere. Căci ce folosu, că ne facem toaleta elegante și distinsă, și fetițele noastre orfane, pentru cari anume este înființată Reuniunea, gemu în miserie? Ce folosu, că vestimintele noastre sunt împodobite cu dantele și felu de felu de garnituri prețioșe, și pentru scopul *humanitru*, spre care s'a datu balul, nu s'a încasat niel deosefi? Ar trebui, decâtu avem simțu, nu să ne faliim, ci să ne mahnim, că unu astfelu de rezultat pote obținé unu balu alu frumosei noastre reuniuni.

De cumva, d-le corespondent, d-ta ca bun Român, după cum te socotesci că ești, voiesci să primesci statul unei femei, te consiliezi, ca pe viitoru, când vei mai avé de gându să faci vre-o recensiune de balu, să binevoiesci a o face această *nepreocupat de grandoniă*, oi după bunul simțu, ținându contu de starea adevărată a lucrurilor și împrejurărilor noastre. În iutelesul acesta ași dori, ca în anul viitoru să avem privilegiu a ne întelni la unu balu frumos românescu *mai puțin distinsu și impunătoru*, cum a fost în anul acesta, și într'o sala mai puțin golu, ceea ce s'ar realiza, decâtu am voi, ca toaleta noastră să fiă mai simple.

Tote acestea sunt aprupe de priererea ori-cărui binevoitoru alu Reuniunii, și credu, că acum și d-ta ești de acord cu mine, și însuflețit de idea mea, mai ales, decâtu vei fi unu dintre cei ce în anul acesta a avutu *rara feriere* de a figura ca arangeru al balul nostru.

O binevoitoare a Reuniunii.

Tinerii români și „scaunul de onore“ din Dobrișin.

Pe la sfârșitul anului tr. s'a arătat pe scurt în „Gaz. Tr.“ starea tinerilor români dela academia de dreptu din Dobrișin față cu junimea maghiară, care li acuză pentru purtarea lor „antipatriotică“, — după cum diu Maghiarii — dovedit a ocașiunea procesului de presă alu d-lui Dr. Vasile Lucaciu, aducându hotărîrea, ca tinerii români să fiă eschiși din tote societățile, precum și dela ori ce atingere privată cu ei.

Hotărîrea lor însă o nimici corulu profesoralu academicu, care dete lucrului cu totul o altă direcțiune dicându, că urșiți să-se compună unu „scaun de onore“, care apoi să decidă în această cauză, ăr hotărîrea acestuia să o comunice corpului profesoralu spre aprobare și numai după aceea să se comunice cu întrégă junimea.

Pentru prima-dată s'a fostu hotărît, ca în cauza această acușă să se apere verbalu, dăr hotărîrea această a fostu numai pentru unu momentu, căci în 21 Ianuarie a. c. tinerii români, cari au fostu membrii în societatea de ajutorare, anume: *Alexandru Popu și Titu Malaiu*, au căpătat câte-o acușă, compusă de *Ujvárossy Szabó Lajos*, jurist. curs. III-a, ca acuzatoru esmist din partea societății de ajutorare a jurștilor. Ceilalți doi tineri români: *Spiridonu Boita și George Urdea*, au fostu de asemenea provocați în scris de președintele „scaunului de onore“, ca în timpu de 8 zile să răspundă la acușă. Fiindu timpul colozielor, la acușă nu s'a răspuns, ci tinerii români cerură a li-se prolunga termenul de apărare până în 8 Febr. st. n. La cererea această nu primiră niel unu răspuns, ci pur și simplu, în 1 Febr. st. n., suntu toți patru din nou provocați, ca

toți în aceeași di să se presente înaintea „scaunului de onore“ pentru a se apăra verbalu și nu în scrisu, după cum a fostu hotărîrea lor de mai înainte.

Acusa contra tinerilor Boita și Urdea este următoarea:

„D-ta ești acuzat cumcă ocașiunea procesului lui Dr. V. Lucaciu, împreună cu ceilalți jurști români, ai fi salutatu pe numitul agitatoru în contra naționalităților, ai fi petrecut și te-ai fi fotografat cu el și suita lui, ca prin această să dovedesci, că nutresci aceleași principii, ca și el.“

Acusa contra tinerilor Al. Popu și Titu Malaiu este mai interesantă, fiindcă autorul ei se nisuesce a espune nerecunoștința poporului român față de celu maghiaru dela venirea lui aci până astăzi. Această acușă se estinde pe doué eole, noi o publicăm numai în extrasu.

Înainte de tote autorul ei face o introducere, în care descrie „marinimositatea“ Maghiarului, cum a tractat elu poporele conlocuitoare, cum le-a apărat (!) contra Tatarilor, Turcilor, le-a lăsat naționalitatea și limba lor. (sic!) Și după atatea binefaceri, care le-a fostu răsplata, mai ou sémă din partea poporului valachiu? — „Tradarea“ pe câmpul Mirlei, a voivodului Mihaiu, faptele lui Horia și Cloșca, precum și ale anului 1848. Ba în timpul mai nou s'au ivit între Valachi unii agitatori, între aceștia mai însemnatu e Dr. V. Lucaciu.

Spune mai departe, că Maghiarul răbdător a suferit agitațiunile acestuia până la unu timpu, dăr ne mai putendu suferi, l'au citat în 12 Noemvre 1892 înaintea scaunului ou jurati din Dobrișin. Tinerii români, prin petrecerea lor ou Dr. V. Lucaciu și fotografarea cu el, dice acuzatorul, au vătămat nu numai pe colegii lor, dăr pe întrégă națiunea maghiară. Termină apoi cu cuvintele „dreptu aceea ceru pedepsirea lor, răsplătirea va servi de satisfacere nu numai noué, ci fiă-cărui omu ou simțăminte un gurescu.“

În 1 Febr. a. c. au fostu citați tinerii români înaintea „scaunului de onore“, care a fostu compus din 9 jurști, cu președintele Kovacs Jozsef, jur. curs. IV-a. Afară de aceștia încă 5 martori. Președintele la 5 ore și jumătate deschide ședința prin o vorbire scurtă, arătându cauza conchiămărei ședinței. Se cetesc acușele amintite mai sus, în contra tinerilor români. După cetire, președintele adresându se către tinerii români, li rogă a răspunde la următoarele întrebări:

1) Intru câtu sunt adevărate cele cuprinse în acușă și intru câtu nu? 2) Unde și când s'au întemplat? 3) Cu intențiune de a demonstra s'au făcutu, séu nu?

La întrebarea primă, adeă: adevăratu e séu nu, că tinerii români au fostu în ziua pertractării în sala de mâncare a hotelului „Bika“, au prândit cu Dr. V. Lucaciu și cu alții—tinerii români răspund: că au fostu la otelul „Bika“, unde s'a întemplat fotografarea în timpul prândului, s'au fotografat cu el, după fotografare au rămas cu ceilalți Români până ce aceștia s'au dus la pertractare.

La întrebarea a doua, că: unde și când s'au întemplat acestea — tinerii români răspund: că în otelul „Bika.“

La întrebarea a treia, decâtu s'au făcutu tote aceste ou intențiune de a demonstra séu nu? tinerii români răspund, că nu le a făcutu ou intențiune de a demonstra contra niménu.

Afără de acestea singuraticii membrii ai „scaunului de onore“ au mai pus tinerilor români unele întrebări. Așa: că ce părere au ei despre procedura lui Dr. V. Lucaciu, după ce densusu e condamnatu? Tinerii români răspund: că lor nu li-e iertat a judeca procedura niménu.

Apoi i-au mai întebatu, că au bineventat pe Dr. V. Lucaciu la gară, când a sosit în Dobrișin, fost'au ou

el în teatru și luat'au parte la pertractarea lui? Tinerii români răspund, că ei niel nu au scit, când a venit Dr. V. Lucaciu, deoarece a venit incognito. La teatru au fostu dăr Dr. V. Lucaciu nu a fostu; asemenea nu au luat'au parte niel la pertractare, deoarece nu au putut căpeta bilete.

Președintele întrebă apoi pe tinerii români, decâtu le pare réu, că au făcutu aceste și decâtu da, intru câtu le pare réu? — Tinerii români răspund: că le pare réu *numai intru câtu s'a stricat armonia*, ce a existat mai înainte între ei și jurștii maghiari.

Fiindu-se întrebările, se ascultă martorii, despre cele ce știu în afacerea această. Declarația martorilor se întempla după formula: „Eu N. N. declar pe cuvântul meu de onore, cumcă am marturisit dreptu și după cea mai bună știință a mea și nu am retăcutu nimicu din ceea ce am scit și despre ce am fostu întebatu.“

În genere martorii au declarat totu ce au auzit unu dela unu chelneru, altul dela unu servitoru, dăr nu ceea ce au vedut ei singuri.

După ascultarea martorilor, președintele declară ședința de închisă, aprupe la 9 ore.

A doua di „scaunul de onore“ a ținut singur o ședință, în care a adus judecata următoare: *Alexandru Popu și George Urdea se se eschidă dela tote societățile și se se pedepsesc cu câte 15 fl., ăr Titu Malaiu se fiă aspru dojenit.*

Corulu profesoralu în ședința sa din 6 Febr. a. c., a hotărît asupra judecării acesteia următoarele: *Lui Alexandru Popu i-se dá consiliu a beund obligatoru, lui Spiridonu Boita și George Urdea i-se ertă pedepsa în bani și dimpreună cu Titu Malaiu se dojenesc aspru.*

X.

Necrologu.

Valeriu Perșinariu, doctorand în medicină, după o scurtă suferință, împărțit fiindu ou sf. taine, și-a datu nobilul séu sufletu în mânil Creatorului, astăzi în 30 Ianuarie (11 Februarie) 1893, la ora 1 p. m. în etate de 26 ani. Despre această dureră și ireparabilă pierdere, adencu intristății părinți incunosciență pe tote rudeniile, pe toți amicii și cunoscuții decedatului. Rămășițele pămâtescu ale scumpului decedat se vor ridica din casa parochială dela biserica din Brașov-vechiu, Lun în 1 Februarie a. c. la orele 3 p. m. și se vor aședa spre odihnă eternă în cimiterul acelei biserici.

Brașov, 30 Ian. (11 Febr.) 1893.

Fiă-i țărina ușoră și memoria binecuvântată!

George Perșinariu, paroh și **Susana Perșinariu** n. Scurtu, ca părinți; **Elena V. M. Lazaru și Eugenia Dr. Saftu**, surori, **Aurel Perșinariu**, ingineru sub. inspec-tor de tracțiune, **Corneliu Perșinariu**, stud. phil. ca frați; **Vasile M. Lazaru**, ingineru, **Dr. Vasile Saftu**, cumnați.

DIVERSE.

Șoimii călători. Diarele streine spun că unu otceru rusu, d. Smoilov, a reușit să dresse șoimi, pe cari îi destină transportării deșeurilor în timpu de răboiu. D. Smoilov, după nișce numărôșe experiențe, a constatat marea superioritate a șoimului asupra porumbelului călătoru. Puterea de resistență față de accidentele atmosferice, greutatea pe care această pasere pote să-o porțe fără ca ruțela-i să scază în chipu simțitoru, și chiar această înșală, tote sunt în avantajul șoimului. Acesta din urmă, în adevăr, cu o povară de 1640 de grame, ajunge la o înșală medie de unu kilometru pe minut și acesta pentru o distanță de o sută de miluri.

Proprietaru **Dr. Aurel Muresianu.**

Redactoru responsabilu: **Gregoriu Maior.**

Cursul la bursa din Viena		Imprumutul cu premiul ungarosc	
din 11 Februarie st. n. 1893.			
Renta de aur 4%	115.-	Losurile pentru regularia Tisei și Se-	150 10
Renta de hârtie 5%	102 -	ghedinului	142 50
Imprumutul căilor ferate ungare		Renta de argint austriacă	99 90
aur	122.04	Renta de hârtie austriacă	95.65
do argint	102.60	Renta de aur austriacă	117.95
Amortisarea datoriei căilor ferate de		Losuri din 1860	147.60
ostă ungare (prima emisune)	120.10	Așțiunile băncii austro-ungare	998.-
Amortisarea datoriei căilor ferate de		Așțiunile băncii de credit anstr	377 25
Bonuri rurale-ungare	96 10	Așțiunile băncii de credit ungar	324.10
Despăgubirea pentru dijma de vină		Galben împărătesc	5 67
unguresc	97.50	Napoleon-d'or	9.61 1/2
		Mărci 100 imp. germane	59.20 -
		Londra 10 Livres sterlinge	120.95

Szám 3321-1892 tkv.

Árverési hirdményi kivonat.

Az abrudbányai kir. járásbíroság, mint telekkönyvi hatóság, közzé tétetik hogy Ianuțiu Nicolae Csaba végrehajtatónak Botár Lázár végrehajást szenvedő elleni 72 frt tőke ennek 1891 évi augusztos 27 től járó kamatai 16 frt. 84 kr. költség s jár behajtása végett abrudbányai kir. járásbíroság területéhez tartozó Bucsum községi 763 sztykben foglalt következő ingatlanok az 1881 évi LX t. cz. 156 § a és d. pontja értelmében egészben.

1. 1021/2 hrsz. kaszáló 160 frt, 2. 1079/1 hrsz. kaszáló 27 frt, 4. 1406, 1407, 1408 hrsz. kaszáló 25 frt, 5. 1431, 1432 hrsz. szántó 23 frt, 6. 1437 hrsz. szántó 9 frt, 7. 1441 hrsz. rét, 1442 hrsz. rét, 1443 szántó 16 frt, 8. 1450 hrsz. rét 3 frt, 9. 1453 hr-z rét 1454 hrsz. rét 14 frt, 10. 1557 hrsz. rét, 1558 hrsz. rét 28 frt, 11. 1909 hrsz. kaszáló 2 frt, 12. 1911 hrsz. kaszáló 39 frt, 13. 1923 hrsz. szántó 64 frt, 15. 2067 hr-z rét 30 frt, 16. 2077 hrsz. rét 25 frt, 17. 2086/2 hrsz. rét. 8 frt, és tartolékai Bucsum községben a község házában meg-tartandó nyilvános árverésen 1893 évi Februar hó 28 an délelőtt 10 órakor becs-áron alól is a becsárnak 10%-ának a birói k küldött k-zéhez teendő előleges le-tétele mellett elfognak adatni.

Vevő a vételárnak 1/3 15 nap alatt más felét az árverezés jogerőre emel-kedésétől számítandólag második 3 dát 3 dát 3 dát u. n. 45 napalatt és ugyan azon naptól számítando 6% kamatokkal együtt a gyulafehérvári kir. adó hiva-talvánál 39425 sz. igazságügyi miniszteri letéti szabály rendelet értelmében egész-ben lefizetni.

E hirdetéssel kibocsátott árverési feltételek a hivatalos órák alatt ezen tkönyvi hatóság és Bucsum községi előjárásánál tekinthetők meg.

Kelt Abrudbányán 1892 évi Oktober hó 17-én.

A kir. Járásbíroság mint tkv hatóság

88,-1=1,

Convocare.

Membrii asociațiunii de anticipațiune și credit „H.A. TIEGANA“ sunt invitați a se întâși la

a V-a Adunare generală ordinară,

ce se va ține la 18 Martie 1893 st. n. la 10 ore înainte de amed, în localitatea institutului, în Hațegü.

OBIECŢELE:

1. Deschiderea adunării, prin președintele.
2. Alegerea unui secretar ad hoc și 2 scrutinatori.
3. Raportul directorului și a comisiunii de supraveghiare, de pe anul de gestiune 1892, cum și propunerile acestora și decidera asupra lor.
4. Eventuale propunerii de sine stătătoare, § 72 din statute.
5. Dispozițiuni pentru verificarea protocolului.

Dacă la adunare n'ar participa membrii în număr cerut, spre a pute aduce concluse valide, se va ține altă adunare, ce de acum se defige pe 25 Martie 1893 st. n. la 10 ore înainte de amed, în localitatea institutului, când fără privire la numărul membrilor prezenți, se va decide asupra obiectelor puse la ordinea zilei.

Membrii se pot reprezenta și prin plenipotențierea unui alt membru, der nici un membru nu pote reprezenta mai mult ca 20 acțiuni străine, er minorenii prin părinți seu tutori, femeile prin bărbații lor.

Din ședința consiliului administrativ al asociațiunii de anticipațiune și credit „Hătiegana“, ținută la Februarie 1893 st. n. în Hațegü.

Bontescu Mihály,
director.

Ioanü Munteanu,
secretar.

88,-1=1,

„HAȚIEGANA“

Asociațiune de anticipațiune și credit în „Hațieg.“

ACTIVE

CONTULŢ BILANȚULUI. pro 1892.

PASIVE

1 Cassa în număraru	2,508	26	1 Părți fundamentale 272 plătite	13,600	
2 Credite cambiale	54,991	—	2 Depunerii spre fructificare și interese capitalizate	52,053	91
Cred. camb. cu acoperire ipotecară	19,678	74,669	3 Fondul de rezervă și interesele capitalizate	3,012	08
3 Spese procesuale anticipate		14	4 Interesele părților fundamentale neridicate	114.48	
4 Mobiliariu.	190	08	5 Contribuțiune după interesele depunerilor	654.06	768 54
După amortisare de 10%	19	08	sem. II. 1892		158 62
			6 Interese transitoare anticipate	1,092	19
			7 Chiria casei.	80	—
			8 Binefacere neridicată.	40	—
			9 Dividende neridicate	28	—
			10 Reescomptu	4,115	—
			11 Profitu curatu	2,414	75
	77,363	09		77,363	09

Hațegü, la 31 Decemvre 1892.

Bontescu Mihály m. p.
director.

Ioane Baciu m. p.
cassar.

Ioanü Munteanu m. p.
contabil.

Subsemnata comisiune de supraveghiare am esaminatü contulü bilanțului și confrontându-lü cu registrele principale și ausiliare l'am găsitü în consonanță cu același și esactü.

Hațegü, la 7 Februarie 1893.

Ioanü Cornea m. p.

George Baloșü m. p.

Paulü Olteanu m. p.

ESITE

Contulü profitului și alü perderilorü.

VENITE

1 Interesele părților fundamentale	654	06	1 Interese de escomptu	6374	88
2 Contribuție	607	14	2 Provisiune	1534	18
3 Spese de administrare	177	30	3 Spese de fundare	58	—
4 Timbre	6	56	4 „ „ protestu	3	92
5 Interese la depunerii și fondul de rezervă	2965	27			
6 Mobiliarü amortisare	19	08			
7 Chiria casei.	80	—			
8 Salariul	852	—			
9 Porto		54			
10 Interese de reescompt	194	28			
11 Profitu curatu	2414	75			
	7970	98		7970	98

Hațegü, la 31 Decemvre 1892.

Bontescu Mihály m. p.
director.

Ioane Baciu m. p.
cassar.

Ioanü Munteanu m. p.
contabil.

Subscrisa comisiune de supraveghiare am esaminatü contulü profitului și perderilorü și confrontându-lü cu registrele principale și ausiliare, l'am găsitü în consonanță cu același și esactü.

Hațegü, la 7 Februarie 1893.

Ioanü Cornea m. p.

George Baloșü m. p.

Paulü Olteanu m. p.